

— Ние не очаквахме твоето посещение, кралю, и затова не можемъ тозчасъ да ти отговоримъ. Добре е да влѣзешъ въ църквата и се поразговоришъ съ нашия свещеникъ, додето ние тукъ се съвещаемъ.

Кралътъ разбралъ, че отъ тѣхъ не ще изтрѣгне нищо повече, и помислилъ, че най-умно ще бжде отъ негова страна, ако последва съвета на селянина.

Когато влѣзълъ въ църковното отдѣление, дето се пазятъ църковнитѣ одежди, видѣлъ тамъ единъ високъ старъ селянинъ; този селянинъ ималъ попукани отъ работа ржце; облѣченъ билъ въ кожени панталони и съ широка и дълга връхна дреха отъ сивъ дебелъ шаякъ.

Той станалъ и се поклонилъ на краля.

— Мислѣхъ, че ще срещна тука свещеника, казалъ кралътъ.

Старецътъ малко се изчервилъ, но помислилъ за неприлично да му каже, че самъ той е енорийскиятъ свещеникъ, когото, по-видимому, кралътъ смѣталъ за селянинъ.

— Обикновено по това време свещеникътъ бива тука, казалъ селянинътъ.

Кралътъ седналъ въ едно голѣмо кресло съ високи отъ дветѣ страни облегалата и съ позлатена корона, закована на задното облегало.

— Добъръ ли ви е свещеникътъ? попиталъ кралътъ, искайки да покаже, че се интересува за живота на народа.

Подиръ тоя въпросъ на свещеника му се струвало, че вече не може да се открие.

„Нека кралътъ мисли, че съмъ простъ селянинъ“, решилъ въ себе си той и отговорилъ, че тѣхниятъ свещеникъ не е лошъ човѣкъ. „Той проповѣдва словото Божие просто и ясно и се мжчи да живѣе така, както учи.“

Кралътъ намѣрилъ, че това е похвално, но забелязалъ известна неувѣреностъ въ неговия гласъ.

— Струва ми се, че ти не си съвсемъ доволенъ отъ свещеника — казалъ той.

— Той е малко упоритъ, отговорилъ старецътъ, като съобразилъ, че ако кралътъ узнае истината, ще помисли, че той се хвали самъ, и затуй изрекълъ това малко порицание. — Тукъ мнозина смѣтатъ, че той много иска да се налага на всички въ енорията, добавилъ той.

— Въ всѣки случай той ще да си гледа работата много добре, казалъ кралътъ.